

भाषासु मुख्या मधुरा दिव्या गीर्वाणभारती ।
तस्यां हि काव्यं मधुरं तस्मादपि सुभाषितम् ॥

सुभाषितं नाम शोभनं भाषितम् । संस्कृतसाहित्ये विपुलानि सुभाषितानि सन्ति । अल्पाक्षरत्वं सुभाषितानां वैशिष्ट्यम् । मधुराणि गेयानि अर्थपूर्णानि एतानि सुभाषितानि । सुभाषितानां पठनेन वाणी सुसंस्कृता निर्दोषा च भवति । वक्तृत्वकलायां निपुणतासम्पादनार्थम् उत्कृष्ट-निबन्धलेखनार्थं च तानि अतीव उपयुक्तानि । अतः इयं सुभाषितानां माला छात्रैः अवश्यं कण्ठे धारणीया ।

श्रोतुं कर्णौ, वक्तुमास्यं सुहास्यं
घ्रातुं घ्राणं पादयुग्मं विहर्तुम् ।
द्रष्टुं नेत्रे हस्तयुग्मं च दातुं
ध्यातुं चित्तं येन सृष्टं स पातु ॥१॥

[येन श्रोतुं कर्णौ, वक्तुं सुहास्यम् आस्यं, घ्रातुं घ्राणं, विहर्तुं पादयुग्मं, द्रष्टुं नेत्रे, दातुं हस्तयुग्मं ध्यातुं च चित्तं सृष्टं सः (ईश्वरः) पातु ।]

गुणाः कुर्वन्ति दूतत्वं दूरेऽपि वसतां सताम् ।
केतकीगन्धमाघ्राय स्वयमायान्ति षट्पदाः ॥२॥

[दूरे वसताम् अपि सतां, गुणाः दूतत्वं कुर्वन्ति । (यथा) षट्पदाः केतकीगन्धम् आघ्राय (मधुपानाय) स्वयम् आयान्ति ।]

भुक्त्वा तृणानि शुष्काणि पीत्वा तोयं जलाशयात् ।
दुग्धं यच्छन्ति लोकेभ्यो धेनवो लोकमातरः ॥३॥

[धेनवः शुष्काणि तृणानि भुक्त्वा जलाशयात् तोयं पीत्वा लोकेभ्यः दुग्धं यच्छन्ति । (ताः) लोकमातरः (खलु) ।]

अकृत्वा परसन्तापम् अगत्वा खलमन्दिरम् ।
अनुत्सृज्य सतां वर्त्म यत्स्वल्पमपि तद् बहु ॥४॥

[परसन्तापं न कृत्वा, खलमन्दिरं न गत्वा, सतां वर्त्म न उत्सृज्य यत् स्वल्पम् अपि (लभ्यते) तद् बहु (वर्तते) ।]

यस्य षष्ठी चतुर्थी च विहस्य च विहाय च ।
अहं कथं द्वितीया स्यात्, द्वितीया स्यामहं कथम् ॥५॥

[यस्य (कृते) विहस्य (इति) षष्ठी, विहाय (इति) चतुर्थी, अहं कथं च (इति) द्वितीया स्यात् (तस्य) अहं द्वितीया (पत्नी) कथं स्याम् ?]

प्रारभ्यते न खलु विघ्नभयेन नीचैः
प्रारभ्य विघ्नविहता विरमन्ति मध्याः ।
विघ्नैः पुनः पुनरपि प्रतिहन्यमानाः
प्रारब्धमुत्तमजना न परित्यजन्ति ॥६॥

[विघ्नभयेन खलु नीचैः (कार्यं) न प्रारभ्यते । (कार्यं) प्रारभ्य विघ्नविहताः (भूत्वा) मध्याः विरमन्ति । विघ्नैः पुनः पुनः प्रतिहन्यमानाः अपि उत्तमजनाः प्रारब्धं (कार्यं) न परित्यजन्ति ।]

स्थानभ्रष्टा न शोभन्ते दन्ताः केशा नखा नराः ।
इति विज्ञाय मतिमान् स्वस्थानं न परित्यजेत् ॥७॥

[स्थानभ्रष्टाः दन्ताः, केशाः, नखाः नराः च न शोभन्ते इति विज्ञाय मतिमान् (नरः) स्वस्थानं न परित्यजेत् ।]

दैवमेवेति सञ्चिन्त्य न स्वोद्योगं नरस्त्यजेत् ।

अनुद्यमेन कस्तैलं तिलेभ्यः प्राप्तुमर्हति ॥८॥

[दैवम् एव इति सञ्चिन्त्य नरः स्वोद्योगं न त्यजेत् । अनुद्यमेन तिलेभ्यः तैलं कः प्राप्तुम् अर्हति ?]

अन्वयरचना – साहित्यरचना द्विधा पद्या गद्या च। गेया छन्दोवृत्तबद्धा पद्यरचना । आदौ कर्तृपदं पश्चात् कर्मपदं अन्ते क्रियापदम् इति सरला क्रमबद्धा गद्यरचना । अयं पदक्रमः पद्ये न दृश्यते । अतः कदाचित् पद्यं दुर्बोधं भवति । पद्यस्य पदविभागं कृत्वा विकीर्णानि पदानि संयोज्य पुनः सरलक्रमेण कृता रचना नाम अन्वयः । अर्थबोधस्य सरलं साधनं नाम अन्वयः । अनुवादार्थमपि लाभदायकः अन्वयाभ्यासः । क्वचित् पद्ये ये शब्दाः न वर्तन्ते तान् कल्पयित्वा अर्थपूर्णा वाक्यरचना भवति । पद्यस्थं क्रियापदम् अन्विष्य कः कर्ता, किं कर्म इति प्रश्नान् कृत्वा अन्वयः करणीयः । यथा-

लोभाविष्टो नरो वित्तं वीक्षते न तु सङ्कटम् ।
दुग्धं पश्यति मार्जारो न तथा लगुडाहतिम् ॥

अन्वयः -

यथा मार्जारः दुग्धं पश्यति, लगुडाहतिं तु न पश्यति, तथा लोभाविष्टः नरः वित्तं वीक्षते, सङ्कटं तु न वीक्षते ।

अत्र किं क्रियापदम् ? वीक्षते । कः वीक्षते ? नरः । कीदृशः नरः ? लोभाविष्टः । लोभाविष्टः नरः किं वीक्षते ? वित्तम् । किं न वीक्षते ? सङ्कटम् । मार्जारः किं पश्यति ? दुग्धम् । किं न पश्यति ? लगुडाहतिम् ।

भाषाभ्यासः

श्लोकः १-

१. एकवाक्येन उत्तरत ।

- अ) ईश्वरेण श्रोतुं किं दत्तम् ?
- आ) आस्यं कीदृशम् ?
- इ) ईश्वरेण विहर्तुं किं दत्तम् ?

२. तालिकां पूरयत ।

किं दत्तम्	किं कर्तुम् ?	किमर्थम् ?
कर्णौ दत्तौ	श्रोतुम्	श्रवणार्थम्/श्रवणाय
आस्यं दत्तम्	वक्तुम्	वचनार्थम्/वचनाय
घ्राणं दत्तम्	_____	घ्राणार्थम्/_____
पादयुग्मं दत्तम्	_____	_____/विहाराय
नेत्रे दत्ते	द्रष्टुम्	_____/दर्शनाय

३. मेलनं कुरुत ।

अ	कर्णः	आस्यम्	घ्राणम्	पादः	नेत्रम्	हस्तः	पातु
आ	करः	रक्षतु	लोचनम्	श्रोत्रम्	तुण्डम्	नासिका	चरणः

श्लोकः २ -

१. एकवाक्येन उत्तरत ।

- अ) के दूतत्वं कुर्वन्ति ?
- आ) के केतकीम् आजिघ्नन्ति ?

२. सत्यं वा असत्यं लिखत ।

- अ) सज्जनाः दूतत्वं कुर्वन्ति ।
- आ) षट्पदाः स्वयम् आयान्ति ।
- इ) सज्जनाः केतकीगन्धम् आजिघ्नन्ति ।

३. समानार्थकशब्दं चिनुत लिखत च ।

भ्रमराः, आगच्छन्ति ।

४. विरुद्धार्थकशब्दं लिखत ।

गुणाः, दूरे, आयान्ति ।

श्लोक: ३ -

१. एकवाक्येन उत्तरत ।

- अ) धेनवः किं भुक्त्वा दुग्धं यच्छन्ति ?
आ) धेनवः जलाशयात् किं पिबन्ति ?
इ) लोकमातरः काः ?

२. श्लोकात् त्वान्त-अव्यये चित्वा लिखत ।

३. वाक्यतः कर्ता, कर्म क्रियापदं च अन्विष्यत लिखत च ।
दुग्धं यच्छन्ति धेनवः ।

४. एकवचने परिवर्तयत ।

लोकमातरः धेनवः शुष्काणि तृणानि खादन्ति ।

श्लोक: ४ -

१. एकवाक्येन उत्तरत ।

- अ) मनुजेन किं न कर्तव्यम् ?
आ) मनुजेन कुत्र न गन्तव्यम् ?
इ) मनुजेन किम् अनुसर्तव्यम् ?

२. तालिकां पूरयत ।

धातुः	त्वान्त/ल्यबन्तरूपम्	नञ् रूपम्
कृ		अकृत्वा
गम्-गच्छ्	गत्वा	
उत् + सृज्		अनुत्सृज्य

३. श्लोकात् अधोदत्तशब्दानां कृते समानार्थकशब्दं चित्वा लिखत ।

गृहम्, दुष्टः, मार्गः, स्तोकम्, भूरि ।

श्लोक: ५ -

१. श्लोकात् ल्यबन्त-अव्ययानि चिनुत ।

२. योग्यं रूपं चिनुत ।

- अ) षष्ठी- विहस्य/देवस्य ।
आ) चतुर्थी- विहाय/गेहाय ।
इ) प्रथमा- अहम्/कथम् ।

श्लोक: ६ -

१. एकवाक्येन उत्तरत ।

- अ) के कार्यं न प्रारभन्ते ?
आ) के मध्ये विरमन्ति ?
इ) के प्रारब्धं कार्यं न परित्यजन्ति ?

२. मञ्जूषातः उचितं पर्यायं चित्वा स्तम्भपूरणं कुरुत ।

नीचाः	मध्यमाः	उत्तमाः
कार्यम्		कार्यम्

(न परित्यज्यन्ति, कार्यात्, न प्रारभन्ते, विरमन्ति)

३. श्लोकात् प्रथमाविभक्तेः तथा तृतीयाविभक्तेः रूपाणि चिनुत लिखत च ।

४. पदपरिचयं कुरुत ।

	मूलधातुः	लकारः	पुरुषः	वचनम्
विरमन्ति				
परित्यजन्ति				

५. वर्णविग्रहं कुरुत ।

प्रारभ्य, विघ्नैः ।

श्लोक: ७ -

१. एकवाक्येन उत्तरत ।

- अ) स्थानभ्रष्टाः के के न शोभन्ते ?
आ) किं विज्ञाय मतिमान् स्वस्थानं न परित्यजेत् ?

२. समानार्थकशब्दैः वाक्यं पुनर्लिखत ।

स्थानभ्रष्टाः दन्ताः केशाः नखाः नराः न शोभन्ते ।

३. श्लोकात् प्रथमाविभक्तेः रूपाणि चित्वा लिखत ।

श्लोक: ८ -

१. एकवाक्येन उत्तरत ।

- अ) नरः किं न त्यजेत् ?
आ) अनुद्यमेन किं प्राप्तुं न शक्यते ?

२. सत्यम् असत्यं वा इति लिखत ।

- अ) नरः दैवं सञ्चिन्तयेत् ।
आ) नरः उद्यमं सञ्चिन्तयेत् ।
इ) तिलेभ्यः तैलं प्राप्यते ।

३. अमरकोषपङ्क्तिं लिखत । दैवम्, नरः ।

४. समानार्थकशब्दं चिनुत लिखत च ।

लब्धुम्, आलस्यम् ।

५. वर्णविग्रहं कुरुत ।

सञ्चिन्त्य, तिलेभ्यः ।

अस्माकं भिन्नानि उच्चारणस्थानानि यूयं जानीथ । वयं सर्वे सहैव तिष्ठामः । अस्माकं परस्परसाहचर्यं रोचकम् । यदा अस्मासु द्वयोः अतीव सन्निकर्षः भवति तदा यद् ध्वनिपरिवर्तनं भवति सः एव सन्धिः ।

आवयोः संयोगेन आकारः भवति । यथा-
न + अस्ति = नास्ति ।

आवयोः सन्निकर्षः ईकारे परिणमते ।
यथा- रवि + इन्द्रः = रवीन्द्रः ।

आवयोः अपि ऊकारः भवति ।
यथा- भानु + उदयः = भानूदयः ।

आवयोः संयोगेन ऋकारः भवति ।
यथा- मातृ + ऋणम् = मातृणम् ।

(अयं समानानां वर्णानां दीर्घरूपः सन्धिः । अतः सः **सवर्णदीर्घसन्धिः** इति उच्यते ।)

यदि आवयोः अतिशयितः सन्निधिः तर्हि आवयोः स्थाने एकारः उपतिष्ठति । यथा गण + ईशः इत्यस्य उच्चारणं गणेशः ।

आवयोः सन्निकर्षस्य परिणामरूपेण द्वयोरपि स्थाने 'ओकारः' आयाति ।
यथा- लम्ब + उदरः इति लम्बोदरः ।

आवयोः संयोगेन ऐ इति सन्धिरूपः आदेशः भवति ।
यथा- सदा + एव इति सदैव ।

आवयोः संयोगेन औ इति सन्धिरूपः आदेशः भवति ।
यथा- गङ्गा + ओघः इति गङ्गाघः ।

यदा मम संयोगः स्वरेण भवति (इ/ई वर्जयित्वा) तदा मम परिवर्तनं 'य्' इति वर्णे भवति ।
यथा- करोमि + अहम् इति करोम्यहम् ।

स्वरेण सह (उ/ऊ वर्जयित्वा) संयोगेन मम स्थाने 'व्' इति वर्णः आयाति ।
यथा- खलु + एतत् इति खल्वेतत् ।

एवम् अस्माकं मिथः प्रभावः दृश्यते । यथा स्वरसन्धिः तथैव विसर्गसन्धिः व्यञ्जनसन्धिः च अपि भवतः । सन्धिरूपेण यद् ध्वनिपरिवर्तनम् अस्मासु भवति तद्विषयकाः नियमाः वर्तन्ते । यदि तद् ध्वनिपरिवर्तनं सुष्ठु न अवगतं, सन्धिनिषेधाः न पठिताः तर्हि अर्थावबोधनं न भवति ।